

Een hemel zo blauw dat het pijn doet ernaar te kijken. Eeuwenoude bomen rijzen dertig meter hoog op, rode en gele ceders naast zwarte populieren en esdoorns; hun wortels kronkelen uit diepgroen, glibberig mos en rottend hout. De jongen rent op blote voeten. Hij blijft zwaar en snel hijgend staan op een kleine open plek en luistert. Elf, misschien twaalf jaar oud, donkere ogen opengesperd. Zijn spijkerbroek is gescheurd op de plekken waar dode takken zijn blijven haken; het vuile, grijze T-shirt zit op zijn rug vol zweetvlekken en de mouwen kleven aan zijn dunne armen. Waar de stof kapot is, is zijn huid zichtbaar en zijn armen en handen zijn bedekt met bloed, alsof ze erin gedoopt zijn.

De jongen veegt een lok uit zijn ogen en spuugt het weinige dat nog in zijn maag zit uit. Hij zoekt houvast tegen een boom en dan, heuvelafwaarts. Zijn lichaam wordt aangetrokken door de zwaartekracht, verliest zijn evenwicht en waadt door de gevallen bladeren. De wereld flitst knisperend onder zijn voeten voorbij.

Gisteravond

Duisternis. De golven sloegen bulderend op het kiezelstrand. Het was het hardste geluid dat James Sinclair ooit had gehoord en het vulde zijn hele lichaam.

Hij kon zich niet herinneren dat hij wakker was geworden en over het grasveld naar de steiger was gelopen. Er streek een koude wind over zijn gezicht en iets warmes en droogs begon zich in zijn longen te verspreiden. Hij raakte in paniek en probeerde wakker te worden. In plaats daarvan proefde hij bloed en hoorde zichzelf schreeuwen. Het bed waarop hij lag, de blinddoek, het draad om zijn nek en zijn handen. Hij dacht aan zijn kinderen, hij dacht aan zijn vrouw.

'S Avonds kun je de zee tot aan de top van University Hill ruiken. Alice Madison rolde haar raampje een paar centimeter naar beneden en snoof de lucht op. Het was een koude nacht en de decembermist hing laag en vochtig tussen de huizen en de kale bomen. Over twee weken was het Kerstmis en de studenten die het zich konden veroorloven aan deze kant van de heuvel te wonen, waren al vertrokken voor de feestdagen, naar huizen die verspreid lagen in de staat Washington.

De klok op het dashboard gaf 4.15 uur aan. Brigadier Brown, de donkere gestalte die naast haar zat, had het verloop van de avond al uren geleden beschreven. 'Als de koffie op is en alles wat gezegd kan worden gezegd is, komt een nacht posten gewoon neer op lange uren waarin je weinig te doen hebt, met mensen die liever ergens anders iets anders zouden willen doen, in het gezelschap van iemand anders.' Het was een vrij correcte beschrijving van hun partnerschap, vond ze.

Brown draaide zich om en keek naar het andere einde van de straat. Ze ving een vleug aftershave op, koel en niet onaangenaam. Madison wist dat ze erop uit waren gestuurd met amper kans op succes. Brown was dan ook niet in zijn sas.

Gary Stevens – blanke man, 23, geen strafblad – stond boven aan de lijst van verdachten van de moord op een negentienjarige studente die op de campus woonde. Janice Hiller zat met een handboei aan de radiator geketend en met haar rug tegen de muur toen de politie haar vond, vermoord met één klap tegen haar hoofd. Naast haar rechterhand stond een halfllege kop koffie.

De dag waarop ze in Seattle bij Moordzaken was begonnen, vier weken eerder, had Alice Madison het graf van haar grootouders bezocht op een kerkhof bij Burien. Ze had een bos witte rozen op de steen gelegd en er in haar eentje naar staan kijken. Waar ze ook waren, in hun hart zouden ze weten dat Alice was wie ze was dankzij hen, en hun liefde was een zegen die ze koesterde. Die

avond ging Madison naar huis, maakte iets te eten klaar – geen diepvries, niet uit een blikje – en sloep tien uur achter elkaar.

Brown was vanaf die dag niet echt kil of onbehulpzaam geweest, alleen afstandelijk. Hij was een uitstekende agent, beter dan de meeste. Ze zouden nooit vrienden worden, zoveel wist ze wel, maar ze zou hem zonder aarzeling haar leven toevertrouwen. Misschien was dat voldoende.

Aan de andere kant van de straat probeerden twee mannen in een donkere Ford Sedan elkaar wakker te houden nadat ze door de koffie en de schuine moppen heen waren. Madison had de avond veel liever in hun gezelschap doorgebracht: de rechercheurs Spencer en Dunne waren al drie jaar partners. Ze kenden elkaar van de academie en konden goed samenwerken. Ze vormden een vreemd stel. Spencer was een tweedegeneratie-Japanner, getrouwd en met drie kinderen, en had op de avondschool een graad in de criminologie gehaald. Dunne was een roodharige Ier, had gestudeerd met behulp van een football-beurs en ging uit met vrouwen die korte rokjes droegen. Ze kenden elkaars gedachten en wisten precies hoe de ander zou reageren. Madison hoopte dat ze dat niet van Brown zou gaan verwachten, of van wie dan ook. Maar hier zat ze dan en de rest deed er weinig toe omdat ze alleen in de duisternis voor zich wilde staren.

Brown had gelijk wat de essentie van het posten betreft, maar toch wist Madison dat ze uitzag naar dat stille wachten vóór het doelwit in zicht kwam, als alles in de wereld verstomde en er niets anders meer bestond dan de hinderlaag en de achtervolging.

Ze had veel geleerd op de politieacademie, behalve hoe het voelt om achter iemand aan te zitten die je kwaad wil doen; daar had ze op straat achter moeten komen. Rechercheur Alice Madison leunde behaaglijker achterover in de stoel met de versleten leren zitting. Spencer en Dunne waren misschien vrolijker gezelschap geweest, maar vanavond zat ze toch precies op de plek waar ze wilde zijn.

De wind was aangewakkerd; een paar blokken verderop deinde de zee, die de verlaten pieren besproeide en poelen van zwart water achterliet. Stevens zou vanavond niet naar huis komen; hij zou nooit meer thuishkomen. Hij was waarschijnlijk de staat al uit, had

zijn naam veranderd en was op een andere campus opnieuw begonnen. Madison stond niet lang stil bij die gedachte; ze was nog steeds in de fase waarin ze zich elke met rood geschreven naam op het bord van Moordzaken kon herinneren, en de namen die van rood in zwart veranderden en zo bijdroegen aan de stijging van het percentage opgehelderde misdrijven.

‘Goedemorgen, Seattle, de buitentemperatuur is een milde -1. En we leven om...’ Dunnes stem kraste uit de walkietalkie. Die lag tussen hun stoelen in en Brown pakte hem op. ‘Het zal ongeveer kwart over vier zijn.’

‘Hier ook. Hoe lang wil je dat we nog blijven?’

‘Het is laat genoeg.’ Brown zuchtte. ‘Dat was het, heren, laten we gaan.’

Madison voelde een steek van teleurstelling. Al waren ze er zonder verwachtingen aan begonnen, het maakte de aftocht er niet prettiger op. ‘Ik vind het niet erg om nog even te blijven,’ zei ze.

‘Er komen nog andere nachten.’

‘Niet voor Stevens.’

‘Stevens is ervandoor,’ zei Brown.

‘Misschien niet.’

‘Denk je dat hij terugkomt als wij langer blijven wachten?’

‘Waarschijnlijk niet.’

‘Maar...?’

‘Het geeft mij een beter gevoel,’ zei ze.

Brown draaide zich naar Madison. ‘Er komen nog andere nachten,’ herhaalde hij.

Dunne meldde zich weer. ‘Twee straten verderop is een tent die vierentwintig uur open is. Zullen we daar afspreken?’

‘Oké, we rijden achter jullie aan.’ Brown startte de motor en de auto reed zachtjes weg. De straat bleef achter zoals hij er uren eerder bij had gelegen.

Een stel van achter in de twintig liep door de gangpaden van de *Night & Day* en pakte een paar magnetronmaaltijden. Het leek of ze van een feestje kwamen – ze waren een beetje giechelg maar niet echt dronken.

Dunne was meteen voor de koffie met donuts gegaan, Spencer

voor mineraalwater en Brown voor een cola light. Ze zeiden geen woord tegen elkaar; de uren in de auto waren voelbaar geworden zodra ze de avondwinkel waren in gelopen. Dunne rekte zich uit en geeuwde.

Madison pakte een kartonnetje melk en nam de huurvideo's door, voornamelijk actie- en horrorfilms met een paar Disneys erbij voor de kinderen. De laatste paar weken had ze op een dieet van Billy Wilder geleefd. Als ze na haar nachtdienst thuiskwam, viel ze op de bank in de huiskamer in slaap met *Some Like It Hot* in de dvd-speler. Zo hoefde ze niet aan andere dingen te denken, want soms waren die minder prettig. Ze betaalde en ging buiten staan wachten.

Madison leunde tegen hun auto en dronk haar melk. Het was nog steeds mistig. Misschien zou de mist tegen de ochtend optrekken, want de wind uit zee was flink aangewakkerd. Ze trok haar dikke jack dicht om zich heen en dacht aan alle dingen die ze de komende vierentwintig uur wilde gaan doen, en op dat moment kwam het meisje uit de mist tevoorschijn.

Ze viel Madison op omdat ze er zo jong en vreemd gekleed uitzag in haar spijkerjack en dunne broek. *Ze moet het steenkoud hebben.* Madison volgde haar met haar ogen; misschien had ze hulp nodig. Ze had kortgeknipt, babyblond haar en zag eruit als veertien, net de juiste leeftijd voor iemand die was weggelopen, en het kleine rugzakje hoorde ook bij het beeld. Ze had roze lippenstift op en veel eyeliner, en haar wangen gloeiden van de kou.

Zoals ze tegen de auto leunde met haar honkbalpetje op zag Madison er niet meteen uit als een agent. En dat was maar goed ook, want ze wilde het meisje niet afschrikken. Nu zag ze de donkere kringen onder haar ogen.

'Hé.'

Het meisje hield even in toen ze Madisons stem hoorde. Ze keek haar aan en knikte even. Madison lachte naar haar, en zag meteen dat het meisje er verwilderd uitzag. Uit ervaring wist Madison dat ze waarschijnlijk buiten sliep, nauwelijks genoeg at en waarschijnlijk het begin van een longontsteking had.

Het meisje liep door en was met twee passen de stoep op en de winkel in. Ze had weinig bij zich, had Madison al opgemerkt. Er

paste niet veel in het rugzakje dat ze om had, maar er zat iets in de rechterzak van haar jasje, iets waar ze haar hand omheen klemde. Het was een koude, trieste, verspilde nacht geweest, en het zou nog erger worden: wat Madison had gezien, zag eruit als het puntje van het handvat van een pistool. Ze was de stoep al op en ging achter het meisje aan.

Ze liep drie meter voor haar en inspecteerde de snoepafdeling. Haar hoofd bewoog langzaam van de ene naar de andere kant.

Brown stond bij de kassa af te rekenen, een meter of anderhalf rechts van haar; Spencer en Dunne waren achter in de winkel. Het jonge stel had hun mandje volgeladen met bakjes en kartonnetjes en liep op de kassa af. Ze waren uitgebabbeld en het enige geluid in de winkel was het gezoem van de neonbuizen en de koelkast.

In één beweging deed Madison haar jack open en maakte het leren lusje los dat haar pistool op zijn plaats hield in de holster op haar rechterheup. Ze deed een stap in de richting van Brown en tikte hem op zijn schouder. Ze knikte naar het meisje en vormde met haar vingers een pistool. Brown trok zijn wenkbrauwen op en maakte het riempje van zijn holster los.

In de zak van de jas werd de hand klam en dat vond het meisje niet prettig. Maar ze wilde hem er niet uithalen om hem af te vegen aan haar broekspijp. Ze haatte het dat het metalen ding zo zwaar was dat de zak aan die kant lager hing. De hand klemde zich om het handvat van het pistool en liet weer los; haar ogen schoten over de Marsen en Milky Ways en Snickers.

Het stel zette hun mandje op de toonbank en een onderbetaalde en overwerkte bediende begon de artikelen aan te slaan. Madison ging achter hen staan; haar stem klonk zo zacht dat ze hem zelf nauwelijks hoorde. ‘Politie. Ga de winkel uit.’

‘Wat...’ De jongeman deed zijn mond open en meteen weer dicht toen hij de flits van de penning aan de binnenkant van haar jack zag.

‘Nu. Draai je niet om. Wegwezen.’

Godzijdank gehoorzaamden ze, maar niet zonder toch een blik over hun schouder te hebben geworpen.

De bediende was minder volgzaam. ‘Wat betekent dit?’

Het meisje draaide zich om, het pistool met beide handen op

ooghoogte gericht. ‘Verroer je niet.’ Haar stem klonk beverig maar helder, en de bediende dook onder de toonbank.

Het meisje keek Brown en Madison aan, terwijl ze het pistool met korte rukken van de een naar de ander bewoog. Spencer en Dunne waren achter de stellingen verdwenen. Madison wist zeker dat ze allebei hun pistool hadden getrokken en een manier aan het bedenken waren om bij het meisje te komen zonder dat een van hen werd neergeschoten.

‘Je hebt onze aandacht. Wat nu?’ Brown was kalm en beheerst.

‘Doe wat ik zeg. Ga op de grond liggen. Vooruit.’ De stem van het meisje ging omhoog en sloeg over.

Madison zag dat haar ademhaling moeizamer ging. Ze moesten haar snel rustig zien te krijgen.

‘Vooruit!’ Ze kon nu elk moment hysterisch worden.

‘Het is het niet waard,’ zei Brown. ‘Er zit minder dan vijftig dollar in de kassa. En je houdt je pistool op twee agenten gericht.’

De ogen van het meisje gingen een fractie van een seconde in de ‘oh shit’-stand, wat lang genoeg was.

‘Leg dat pistool op de grond en ga er als de bliksem vandoor.’

Haar mond hing open en ze dacht ingespannen na. De vier rechercheurs wisten maar al te goed dat iedereen stoer kon doen met een wapen in zijn hand, maar er waren er maar een paar die tegelijkertijd konden nadenken.

Madison wist dat ze het meisje in minder dan drie seconden kon neerschieten. Ze zag de loop trillen ter hoogte van Browns ogen; de man gaf geen krimp, keek haar recht aan en bleef vriendelijk doorpraten. Het meisje had glitternagellak op en ringetjes in haar oren, twee aan de linkerkant en een aan de rechter. Haar spijkerjasje was gevoerd met een versleten schapenvachtje en onder het neonlicht zag haar huid er doorzichtig uit.

‘Praat niet tegen me!’ schreeuwde het meisje, en Madison zag haar niet meer, maar alleen nog het pistool en ze bereidde zich voor op actie.

‘Het is het niet waard,’ zei Brown. Madison wist niet tegen wie.

‘Oké, oké,’ knikte het meisje. ‘Ik ga een paar dingen pakken. Blijf waar je bent.’

Het moment was voorbij.